

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ARION, OANA

Prin cenușă de visuri / O. G. Arion. - București:

Librex Publishing, 2017

ISBN 978-606-8894-19-5

821.135.1-31

Editor: Monica Ramirez

DTP: Aimee Consulting&Advertising

www.aimee.ro

LIBREX PUBLISHING

Str. Episcopul Radu, Nr. 30, București

Redacție: 0723 193 019

Email: office@librex.ro

comenzi@librex.ro

www.librex.ro

© LIBREX PUBLISHING, 2017

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor

O. G. Arion

Prin cenușă de visuri

LIBREX
București, 2017

Capitolul 1

Încă mai ninge cu fulgi mari, ca într-o poveste. Se întunecase deja, iar zăpada care acoperea trotuarele avea o nuanță ciudată, albăstruie în lumina anemică a felinarelor. Am oftat și am tras draperiile groase.

În momente ca acela îmi era dor de apartamentul meu. Mă rog, nu atât de casă în sine, care avea dimensiunile unei cutii de chibrituri, cât de sentimentul că aparțin unui loc și că acesta îmi aparține.

Mă mutasem în locuința iubitului meu de vreo câteva săptămâni și subînchirasem apartamentul din strada Washington. Fusese o alegere firească și logică, având în vedere că ne petreceam nopțile împreună de mai bine de un an. Da, și mai era un amănunt care nu putea fi neglijat: acceptasem să mă mărit cu el.

Încă nu știam în ce măsură căsătoria noastră putea să fie legală, având în vedere că teoretic Arrio nu avea o identitate reală, dar contam pe faptul că existau soluții. Întodeauna bărbații din viața mea găseau o ieșire din situațiile care păreau de nerezolvat.

Cum sună asta? *Bărbații din viața mea*. Păi, în primul rând era Arrio, care cu greu s-ar fi putut încadra în limitele normalului, datorită faptului că era un vampir bătrân de trei sute și ceva de ani.

Apoi venea la rând Ian, bunul său prieten (și al meu, dacă este să fim sinceri până la capăt). Ian este un caz aparte în lumea ființelor supranaturale pe care am descoperit-o cu un an în urmă, pentru că

existența sa sfidează toate regulile cunoscute: Ian este nemuritor. Născut viking și berserker, a trăit o mie de ani și mai bine pe acest pământ, purtând povara unui blestem aruncat de tatăl său, vestitul luptător Egill Skalagrimsson, asupra unei comori a cărei paznic a devenit, dobândit astfel nemurirea.

În decursul ultimului an trecusem prin situații incredibile, cunoscusem creaturi pe care în mod normal le găsești doar în cărți, luptasem pentru cauze îndoielnice sau juste, privisem moartea în ochi. Pierdusem mult, oameni la care am ținut sincer, locuri care-mi fuseseră dragi. Și, cel mai important, pierdusem o bucățică din mine.

Mă schimbasesm. Dobândisem puteri extraordinare. Letale. Eram temută în lumea secretă și întunecată a supranaturalilor. În urmă cu un an, Victoria era doar o femeie normală cu multe visuri și planuri de viitor. Astăzi era *stăpâna argintului*, cea atinsă de blestem. Puteam ucide sau reda viața, după bunul plac. Puteam intra în mintea creaturilor și vizualiza, controla și schimba toate trăirile, impulsurile și dorințele lor.

Arrio mă ajutase în ultimele luni să exersez acea parte a *darului* meu și începusem să mă pricep destul de bine. Eram un afurist de hipnotizator supranatural. Sincer vă spun, complexul ăsta e extrem de periculos.

Dar ce vă tot povestesc eu? Cel mai bine este să vă las să descoperiți singuri întreaga situație în care mă aflam. Să recapitulăm deci: locuiam în apartamentul lui Arrio, împreună cu pisica mea Liberace și cu dragonul Gunther, neobișnuitul meu animal de casă.

Dotasem bucătăria cu toate cele necesare

supraviețuirii unui muritor de rând așa cum eram eu, pentru că înainte nu era decât o cameră cu câteva elemente de mobilier goale și un filtru de cafea.

Ferestrele dormitorului erau prevăzute cu obloane din lemn și draperii groase care nu lăsau să treacă niciun firicel de lumină în timpul zilei, izolând astfel camera de pericolul pe care-l reprezenta soarele pentru iubitul meu. La început mi se păruse foarte straniu să mă trezesc în camera întunecată, câteodată preferând să aleg canapeaua din living în locul patului confortabil. Treptat, însă, mă obișnuisem.

Dressing-ul imens era acum pe jumătate plin cu lucrurile mele, iar baia elegantă devenise un adevărat show-room de loțiuni, creme și farduri.

Dacă Arrio avusese ceva de obiectat, o făcuse doar în mintea sa, invadarea spațiului personal nepărând să fie o problemă pentru el. Din contră, era tot timpul bine dispus, semănând cu acel Arrio relaxat și ironic de care mă îndrăgostisem. Și pentru că vorbeam de lup...

— Bună seara, spuse o voce din spatele meu.

Și da, încă mai simțeam fluturi în stomac ori de câte ori îi auzem vocea.

Mi-am pus brațele în jurul umerilor săi și m-am ridicat pe vârfuri, oferindu-mi buzele pentru un sărut. Mă simțeam în siguranță lângă el. Îmi aparținea într-un fel pe care nu-l mai simțisem niciodată cu altcineva, uniți de amintirea lucrurilor teribile prin care trecuserăm împreună, despărțiți de îndoieli și incertitudini legate de viitor. Aproape normali. Umani.

Respect pentr Ce vrei să facem în seara asta? Întrebă el după ce mă sărută scurt și se așază pe canapea, trăgându-mă aproape.

— Am scris un capitol întreg azi, am zis cu mândrie și cred că merit o recompensă.

Arrio râse și mă sărută din nou. După ce pierdusem cafeneaua în incendiul provocat de iubita nebună a lui Ian, începusem să mă gândesc serios la posibilitatea de-a scrie o carte pentru copii. O aveam de multă vreme în minte, dar nu găsisem niciodată curajul sau momentul potrivit pentru a începe acest proiect.

Cu ajutorul vikingului și-al relațiilor sale, găsisem un agent literar care fusese încântat de ideea mea. Și iată cum, în mai puțin de trei luni aveam un contract gros cât o biblie, perspectiva de-a deveni scriitor cu acte în regulă, un avans mai mult decât generos și vreo douăzeci de capitole scrise cu pasiune.

Fusese mai ușor decât bănuisem. În momentul în care mă așezasem în fața laptop-ului, povestea începuse să curgă firesc și natural. Imaginasem o lume fantastică, plină de culoare și dinamism, în care o fetiță pe nume Karina intrase fără voia ei, trecând prin tot felul de aventuri alături de două pisici care aveau darul vorbirii și câțiva prieteni de nădejdie.

— Îmi arăți?

Am extras laptop-ul din grămada de hârtii pe care erau notate diverse idei, nume de personaje și hărți ale lumii descrise în carte, punându-i-l în poală. Arrio citea întotdeauna ce scriam în timpul zilei. Nu critica și nu dădea sfaturi. Doar citea, zâmbind încurajator.

— Mă duc să fac un duș, l-am informat, ridicându-mă de pe canapea și întinzându-mă.

Îmi amortiseră picioarele din cauza poziției prea puțin confortabile în care stătusem până atunci. Aveam nevoie de cafea. Chiar dacă era trecut de opt seara, organismul își cerea doza de cofeină. Da, o cafea mare și dulce cu lapte.

În timp ce programam filtrul din bucătărie, am întrebat cu o voce normală, știind că Arrio era capabil să mă audă chiar dacă aș fi vorbit în șoaptă:

— Mai știi ceva de Ian? A sunat sau a dat vreun semn?

Vampirul apăru în prag.

— Nu, nimic. Am vorbit cu el acum patru zile, când era în Florența. De atunci n-a mai sunat.

— Crezi că a găsit ce căuta? am întrebat pe un ton egal, deși stomacul mi se strângea dureros ori de câte ori discutam despre Ian și misiunea lui.

— Chiar nu știu.

Nu, nu știam. Partea proastă era că habar n-aveam dacă-mi doream cu adevărat să aflu. Ian plecase în căutarea unor persoane care ar fi putut îndeplini un ritual și-a ingredientelor necesare acestuia. Ce fel de ritual, vă întrebați, desigur. Ei bine, era vorba despre o incantație rostită într-un anumit fel și în anumite condiții ce putea trimite pe cineva înapoi în timp. Pe mine.

Acum patru luni, în timpul nebuniei provocate de Erden - un vampir obsedat de readucerea la viață a mumiei iubitei sale - intrasem în posesia unei informații prețioase: leacul pentru vampirism. Dar nu era ceva simplu de realizat. Era nevoie de multe lucruri și unul dintre cele mai importante era obținerea unui

obiect ce aparținuse în trecut vampirului care trebuia vindecat. Nu orice fel de obiect însă, ci unul pe care-l avusese în posesia lui cu puțină vreme înainte de-a fi transformat și care era foarte important din punct de vedere al semnificației. Asta excludea din start moștenirile de familie și actele personale.

Să mă bată Cerul dacă știam cam despre ce putea fi vorba. Arrio își pusese și el mintea și memoria la contribuție, încercând să identifice obiectul misterios, lucru destul de complicat având în vedere că amintirile sale din acea perioadă fuseseră alterate din cauza transformării.

Ne aflam într-un impas. Singura care putea descâlci ițele eram eu, muritoarea. Dar pentru a face asta, aveam nevoie de-o persoană care să posede doza potrivită de magie necesară realizării ritualului și a „expedierii” mele în timp și spațiu pentru identificarea și aducerea obiectului fără de care leacul n-ar fi funcționat. Complicat, nu?

Am lăsat apa caldă să mi se scurgă pe ceafă în timp ce stăteam ghemuită în cabina de duș modernă. Îmi lipsea vechea cadă de fontă din apartamentul meu. Am oftat și mi-am promis un strop de brandy în cafeaua ce mă aștepta în bucătărie. La un moment dat, mi s-a părut că aud voci din camera alăturată, dar am presupus că Arrio purta una dintre conversațiile sale amuzante cu Liberace, care se îndrăgostise între timp de vampir și-l privea cu ochi plini de adorație, urmărindu-l pas cu pas prin casă.

Mi-am strâns părul ud într-un prosop și m-am spălat pe îndelete pe dinți în timp ce mă priveam în

oglindea uriașă ce acoperea în întregime unul dintre pereții camerei. Slăbisem, dar nu-mi stătea rău. Dacă făceam abstracție de cearcănele vagi de sub ochi, puteam spune că arătam destul de bine. Îmi tăiasem părul, provocându-i un șoc lui Arrio atunci când se trezise în acea seară. Inițial avusesem de gând să-l îndrept puțin ca să scap de vârfurile despicate. Mireille îmi propusese însă o variantă mai drastică: un bob răvășit, filat, care nu depășea linia maxilarului și care-mi lăsa părul să se onduleze natural în bucle lejere. Am refuzat însă cu încăpățănare șuvițele. Eram mândră de culoarea naturală a părului meu, un roșcat cognac nu prea des întâlnit, și nu concepeam să mă vopsesc. Oftând, Mireille se pusese pe treabă. O ora mai târziu, priveam în oglindă o nouă Victoria, parcă mai tânără și mai drăguță decât înainte.

Mi-am trecut zâmbind mâna peste ceafa golașă. Noul look mi se potrivea de minune. M-am îmbrăcat cu o pereche de blugi vechi și un tricou din bumbac, apoi mi-am șters temeinic părul. N-aveam chef de creme și tratamente faciale în seara aceea. Urma să rămânem acasă, poate să vedem un film. Dap, ca un cuplu căsătorit de multă vreme care nu se mai deranjează să se pună la patru ace pentru cină și care-și respectă reciproc spațiul personal.

Când am ieșit din baie, am simțit ceva... ceva familiar. Un parfum cu iz de sare, alge și țărnam însoțit.

— Ian!

Am sărit chiuind în brațele uriașului blond, care mă ridică fără niciun efort de la podea și mă învârti de câteva ori. Mă lăsa până la urmă jos și mă privi din creștet până-n tălpi, zâmbind.

— Te-ai tuns, remarcă cu o undă de regret în voce. Dar îți stă minunat, adăugă repede, continuând să zâmbească.

— Mulțumesc, am răspuns zâmbind. Când ai ajuns? Cum a fost?

Ian ridică mâna într-un gest prin care încerca să potolească șuvoiul de întrebări. Se așeză pe un fotoliu din centrul camerei și-și aprinse o țigară. Fără să mai spun nimic, am luat scrumiera din cristal albastru de pe polița nișei de la geam, locul în care fumam de obicei, așezând-o pe măsuta de cafea.

Ian părea obosit. Părul de un blond argintiu îi crescuse mult, ajungându-i acum până la jumătatea gâtului. Mi se părea mie, sau barba îi încărunțise? Poate era doar efectul luminii lampadelor cu abajururi din sticlă colorată ce-și revărsau lumina din toate cele patru colțuri ale camerei.

— Am găsit, răspunse Ian pe scurt, suflând fumul albăstrui spre tavan.

Arrio și cu mine am tresărit și ne-am uitat unul la celălalt. Dar am tăcut, așteptând cu sufletul la gură explicațiile lui Ian, ce urmau să cadă ca o sentință ori ca o eliberare. Totuna. M-am ghemuit în mine. La ce mă așteptasem? Ce sperasem cu adevărat? Îmi fusese atât de teamă de acel moment și totuși îl așteptasem cu nerăbdare. Momentul sosise. Acum. Aici. Îmi venea să plâng pentru mine, de mila mea, de dragul meu, pentru toate lucrurile ce urmau să se schimbe și care mă definiseră până în acel moment.

— Se numește Anais, urmă Ian fixând tavanul de parcă putea descoperi acolo secretele omenirii.

Se scutură brusc din starea aceea melodramatică și ne privi cu un zâmbet vesel.

— Se poate face, continuă pe un ton animat. Frate, se poate face, e posibil, repetă adresându-i-se lui Arrio, care rămăsese nemișcat.

Apoi, ca la un semn, am început să vorbim toți deodată, de parcă o vrajă ciudată ne dezmoțise simțurile și ne dezlegase limbile.

Am înțeles că, după luni de căutare, vikingul găsisse în sfârșit persoana potrivită pentru îndeplinirea ritualului. Așa cum spusese, se numea Anais și era o vrăjitoare puternică și foarte cunoscută în comunitatea supranaturală din New York. Da, o căutase prin toată lumea și-o găsisse aici, atât de aproape.

— Va veni peste câteva zile. Deocamdată n-am reușit să ajungem la vreo înțelegere... .

— Înțelegere? am întrebat eu surprinsă, neînțelegând.

— Preț, interveni scurt Arrio.

— Aaaa!

Cum de nu mă gândisem că și vrăjitorii trebuie să mănânce? Prin urmare, serviciile lor aveau tarife pe care le bănuiam piperate. Și, având în vedere genul de ritual pe care urma să-l facă, îmi imaginam că prețul avea să fie unul pe măsură.

— Cât crezi că o să ne ceară? am întrebat de dragul conversației.

— Douăzeci de ani, răspunse Ian privind-l repede pe Arrio.

— Ani?

Eram din ce în ce mai confuză. Apoi mi-am dat

seama: tipa era muritoare. Avea nevoie de timp. Așa că-i cerea lui Ian cel nemuritor o bucățică din timpul lui nemăsurat. Cum putea să facă asta? Cu ajutorul unei vrăji, probabil. Dar ce însemnau douăzeci de ani pe lângă viața eternă? Mi-am răspuns singură la acea întrebare tacită: dacă printr-un nefericit concurs de împrejurări Ian ar fi pierdut protecția argintului, atunci nu numai că ar fi redevenit muritor, ci ar fi îmbătrânit cu douăzeci de ani. Care erau șansele să se întâmple asta? Aceleași ca Arrio să fie răpit de o nebună, un vampir originar să nască un copil, sau eu să dobândesc putere de viață și de moarte. Una la un milion. Și totuși... .

Ian și Arrio continuaseră să dezbată problema în timp ce eu mă afundasem mental în discuții filozofice. Până în momentul în care vampirul rosti un nume cunoscut: Loki.

— Ce-i cu el? am întrebat imediat.

— Trebuie să-l găsim. Sunt sigur că are câteva răspunsuri pentru noi.

— De ce ne-ar ajuta?

— Nu te-ai întrebat niciodată cine ne-a indicat ruinele Greystone atunci când îl căutam pe Arrio?

Sincer, o făcusem, dar nu găsisem niciodată răspunsul. Părea să fie una dintre acele enigme fără o explicație cât de cât logică, așa că după un timp renunșasem.

Ian scoase din buzunar două bucăți de hârtie și mi le întinse. Am recunoscut biletul pe care era scris numele ascunzătorii lui Lilith. Literele înclinate și prelungi se aflau și pe cel de-al doilea petec de hârtie: *iulie 1757 Montpellier*. Atât. Am întors biletul, dar asta era tot.

Arrio privea în gol cu o expresie ciudată întipărită pe față, un amestec de teamă, surpriză și un soi de disperare mută.

— Ce este? Arrio? am șoptit pe jumătate speriată, pe jumătate curioasă.

— Este anul morții mele.

Aoleo!

— De unde ai asta? m-am întors către Ian, care ne privea în tăcere cu un soi de milă întipărită pe față.

— Am primit-o acum câteva zile, pe când eram în Florența. A fost lăsată la recepție, împreună cu un mesaj, mai precis o adresă și-un nume. Anais Khann.

Să-mi trag una! Melodrama supranaturală se adâncea. Știam că lui Loki îi plăcea să se joace cu destinele celorlalți. Ce nu înțelegeam însă era de ce continua să ne ajute, ce anume îi alimenta interesul pentru povestea noastră. În acel moment, nu aveam altceva de făcut decât să trec acele întrebări pe lungă listă a problemelor fără răspuns.

— Dar de unde știi că a fost Loki? Biletele puteau fi scrise de orice altcineva.

— I-am recunoscut scrisul. Mai bine zis, mi-am amintit că l-am mai văzut undeva, într-o scrisoare pe care am primit-o în septembrie 1327, prin care eram invitat la o petrecere. A fost o cursă... în noaptea aia, toți cei care au pășit în acea casă au fost uciși. Otrăviți. A fost noaptea în care Eduard al Angliei a fost asasinat și-am fost chemat de urgență la curte. Secole mai târziu, Loki a admis că el mi-a trimis scrisoarea. Voia să mă prindă ca să afle locul în care ascunsesem argintul.